

לולה ט ו להיט

כאשר רבע מיליון חובבי קצב מתכנסים במרכז של לונדון ערומים ב פ א ר ק

חברי הלהקה מאז היווסדה, ואשר פרש מ' מנה לפני פחות מחודש ימים — העמיד ב' ספק את קיום המופע.

אין ספק: אנו חיים בתקופה היסטורית. בני התמותה הראשונים שולחים את כף רגלם על אדמת הירח, ולמטה, על מישטח הדשא הענק של ההייד פארק ב' לונדון, מגישה להקת הקצב השנייה הכריז-פורסמת בעולם — הופעה לרבע מיליון מ' מעריציה, חנים אין כסף!

מיק ג'אגר, ראש להקת האבנים המתגלגלות, וארבעת עמיתיו, הציגו כף רגלם ב' עולם הפופ בתחילת העשור הנוכחי. הם נולדו וטיפחו את תומיתם בקיצוניות מוח' לטת לעמיתיהם מתחריהם — ארבעת החיפוי שיות. כעוד שבראיון אפשטיין, אמרגנם ה' מנות של החיפושיות, שקד על טיפוח תד' מיתם של ארבעת המופלאים כנערים חביבים ושובבים — השתדלו האבנים המתגלגלות לשחת לעצמם דמות של צעירים זועמים.

אותה הצלחה

לארבע בובות

לפני זמנך משלוש שנים החליטו החיפושיות להפסיק את הופעותיהם ה' סומביות. הגענו למסקנה שבין כה וכה איש איננו מסוגל לשמוע אותנו בהופעה, בגלל הצריחות ההיסטריות של בנות ה' טיפסעשרה, הסביר אז ג'ון לנון. אם היו מעמידים במקומנו, על הבמה, ארבע בובות בדמותנו, היו זוכות בדיוק לאותה הצלחה. לפני למעלה משנה החליטו האבנים ה' מתגלגלות על צעד דומה, ומאז לא הופיעו בפני קהל. עד ליום ראשון לפני שבוע.

24 שעות לפני ההופעה, לא היה בטוח איש אם היא אמנם תתקיים כמתוכנן. מותו הטראגי של בראיון ג'ונס — שנימנה על

משתזפת נפש מוסיקאלית — בגוף עירום. זאת ה' כיחה אחת ממעריצות האבנים המתגלגלות, שחשפה חזה לשמש, ואזניה לפיזיומני הקצב.

בראיון נסטר ביום חמישי לפנות בוקר, שלושה ימים בלבד לפני האירוע הגדול. בערב שלפני כן הוא בילה בחברת כמה ידי

מתלהט מול 250 אלף צופים הוכיחו מיד ג'אגר וחב' ר' להקתו כי האבנים המתגלגלות הם עדיין הלהקה מס' 2 בבריטניה, לאחר החיפושיות.

לסבול מעט בכריכת השחייה הפרטית שלו. כאשר חלפה שעה והוא לא חזר, הלכו ידי' דיו לחפשו — ומצאוהו שקוע על הקרקעית.

פסטיבל הקצב: מתכוננים להרמת השרביט

חובבי הקצב מחכים בקוצר רוח לרגע בו יכריז המנחה כי פסטיבל הקצב הישראלי 1969 — נפתח. הרגע המיוחל יבוא ביום חמישי זה, ב'8 בערב, בפארק הלאומי ברמת-גן. שינוי חשוב, לעומת השנה שעברה: כל להקה תגיש בהופעת בכורה שיר מקורי — בעברית.

נערי החצר

הכוכבים הכחולים

מיק ג'אגר על הבימה בהייד פארק, כימס' 14 חודש מהופעתה הפומבית האחרונה, ושלושה ימים לאחר מותו הטראגי של בראיון ג'ונס.

חמשת האבנים המתגלגלות, ובתוכם גם מיק טיילור, מי שצורף אל הלהקה במקומו של בראיון מיד לאחר פרישתו — חזכו ב' דעתם אם יש לקיים את המופע, או לבטלו בגלל האבל. לבסוף קבע מיק ג'אגר כי ה' הצגה חייבת להימשך, והחליט כי ההופעה כולה תהיה מוקדשת לזכרו של בראיון.

המשטרה לא

תבין זאת

עולמ'הפופ צפה בחרדה לקראת צהרי אותו יום ראשון. כי אירוע זה היה צריך לקבוע, בראש ובראשונה, דבר אחד: האם ניתן לכנס מאות אלפי צופים להופעת' פופ, מבלי שהאירוע יהפוך, בן רגע, למסע של שילוח יצרים המוני.

בתום ההופעה אפשר היה לומר בביטחה כי הקהל האנגלי, לפחות, הוכיח משמעת עצמית למופת. כמעט ולא היה צורך להוציק את המשטרה ואת משמרות הסדרנים שהיו במקום, אלא לפניו מתעלפידוחק בלבד. המוני הצופים, שחלקם הגדול בילה את הלילה על מידשאת הפארק, האזינו לאבנים המתגלגלות, וללהקות האחרות שהופיעו לפנייהן, בשקט ובנימוס. נערות אחדות אף ניצלו את קרני השמש האנגלית הנדירה, הסירו את חלקי לבושן העליון, והפקירו את גופן לשיוף, אגב הקשבה למוסיקה. אף אחד לא צבט אותן, לא ניסה לכסותן. ולמה באנו לספר לכם כל זאת? בגלל מוסר-ההשכל. אם אנו רוצים באמת להד' ביק את עולמ'הפופ המערבי, יש להפיק את הלקחים גם מהתנהגות הקהל שם, בהופעות להקות קצב. כל מה שמתאים לחובבי הקצב באנגליה, יכול להתאים גם לנו. חוץ מקטע העירום, כמובן. זאת המשטרה שלנו לא תבין.